

державі неможливо. Воно потребує від суспільства впровадження у свідомість людей нової ідеології, яка б виховувала представників держави та особу в дусі рівноправності, розуміння кожним можливості захисту своїх прав і свобод, не боячись переслідувань з боку влади.

Така ідеологія має базуватися на осмисленні нового становища особи в державі, яке ґрунтується на демократичних засадах, викоріненні стереотипу виняткового переважання державних інтересів над інтересами особи.

ПРОБЛЕМАТИКА СТАНУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ МІЛІЦІЄЮ, ЯК ДЕРЖАВНИМ ОРГАНОМ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Коваль А. О., курсант ННІПФЕКП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, провідний науковий співробітник НДЛ з проблем експертно-криміналістичного забезпечення діяльності ОВС ННІПФЕКП НАВС Сокиран М.Ф.

Дотримання прав і свобод людини – пріоритет для будь-якої держави. У статті 3 Конституції України від 28 червня 1996 року, як Основного Закону держави, зазначено: «Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави». Проте, соціально-захисна діяльність України як незалежної держави, по суті, розпочалася ще до видання Конституції України, після ухвалення Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 року.

Забезпечення прав та свобод людини в Україні покладається на органи законодавчої, судової та виконавчої влади. Одним із найважливіших у системі виконавчої влади України є міліція. Відповідно до статті 1 Закону України «Про міліцію» від 20 грудня 1990 року: «Міліція в Україні – державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань». Законодавчо закріплено, що одним із основних завданнями міліції є забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав і свобод, законних інтересів.

Діяльність міліції щодо забезпечення прав і свобод людини має певні особливості, зумовлені її повноваженнями. Насамперед слід зазначити, що діяльність міліції має бути гуманною, неупередженою і мати чітку узгодженість із законом. Компетенція міліції щодо реалізації європейських стандартів прав людини отримує прояв у різних сферах її діяльності, а саме: під час охорони громадського порядку, забезпечення суспільної безпеки, кримінального провадження, виконання судових вироків та постанов тощо.

Міністр внутрішніх справ України Віталій Захарченко визначив основне гасло правоохоронної системи: «Безпека народу – найвищий закон». Даний вислів чітко підкреслює першочерговість забезпечення прав і свобод людини.

Міліція поважає гідність особи і виявляє до неї гуманне ставлення, захищає права людини незалежно від її соціального походження, майнового та іншого стану, расової та національної належності, громадянства, віку, мови та освіти, ставлення до релігії, статі, політичних та інших переконань.

13 квітня 2012 року було видано Кримінальний процесуальний кодекс України, який покликаний своїм оновленим змістом вдосконалити процес кримінального провадження шляхом гуманізації прав та свобод його учасників.

Права людини захищені міжнародним правом і національним законодавством. Такого роду юридичний захист впливає на всі без винятку аспекти правоохоронної діяльності. По суті, конституційні права і свободи людини і громадянина являють собою ключовий елемент функціонування правоохоронних органів, оскільки від них вимагається не лише повага до прав людини при виконанні своїх службових обов'язків, але й активний захист вказаних прав. Ефективність правоохоронної діяльності в демократичній державі, де панує верховенство закону, права, залежить від того, як у цій державі додержують і забезпечують права людини.

На практиці наслідки порушення громадянських, політичних, економічних прав людини працівниками міліції можуть бути різними. Але незаперечним є те, що такі порушення підживляють довіру до міліції з боку населення, ведуть до загострення напруги в суспільстві, перешкоджають ефективній діяльності судової влади, призводять до ізоляції органів внутрішніх справ від народу, викликають критику з боку громадськості і засобів масової інформації, а також сприяють політичному тиску на органи виконавчої влади.

Безперечно актуальним є вивчення теми щодо забезпечення прав людини правоохоронними органами, що спрямовано на засвоєння змісту конституційних прав і свобод громадян, а також формуванню навичок недопущення порушення вказаних прав співробітниками органів внутрішніх справ та уміння ефективно забезпечувати права людини при виконанні службових обов'язків.

ПРОБЛЕМИ НАДАННЯ ПОСЛУГ НАСЕЛЕННЮ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Тютюнник К.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Галай В.О.

Реформи місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою, ініційовані в Україні, покликані вдосконалити систему управління місцевими справами, сформувати територіальні громади на новій просторовій основі з ресурсами (правовими, фінансовими тощо), достатніми для надання населенню повноцінних публічних послуг, забезпечення комфортних і безпечних умов проживання людини.

Актуальність означеної теми дослідження ґрунтується на усвідомленні та підкресленні того, що органи виконавчої влади та місцевого самоврядування мають виконувати належним чином покладені на них функції та завдань задля задоволення потреб населення.

Аналізуючи наукові доробки у сфері державного управління, юриспруденції, політології, можемо дійти висновку, що питання надання послуг населенню органами виконавчої влади та місцевого самоврядування активно досліджуються українськими вченими. Так, І.Коліушко та В.Тимошук досліджують правові аспекти надання публічних послуг під час проведення адміністративної та адміністративно-територіальної реформи. В.Авер'янов розглядає послуг як чинник удосконалення діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування. В.Долечек висвітлює специфіку нормативно-правового забезпечення надання управлінських послуг і доцільність їх платності. В.Сороко розглядає питання стандартизації адміністративних послуг. О.Поляк та Д.Сухін дають детальну характеристику сутності муніципальних послуг та досліджують проблему підвищення їх якості.

Але незважаючи на значну кількість науково обґрунтованих позицій, думок провідних юристів, в українській фаховій літературі досі не вироблено єдиного підходу до розуміння сутності публічних, муніципальних та адміністративних послуг немає одностайності у використанні дефініцій.

Зокрема, ще в Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади були наведені нагальні проблеми надання послуг органами місцевого самоврядування:

- наявність не передбачених законами видів адміністративних послуг;
- поділ адміністративної послуги на кілька платних послуг;
- перекладення обов'язків адміністративних органів із збирання довідок або погодження документів на фізичних та юридичних осіб;
- вимагання від фізичних та юридичних осіб документів, не визначених законодавством або у не передбаченій законодавством формі;
- необґрунтоване справляння плати або необґрунтовано великі розміри плати за надання окремих видів адміністративних послуг;
- встановлення в адміністративному органі графіка прийому громадян у незручний для них час;